Per-Umeå

Att resa med Per-Uno

GÖRAN CARLSSON

Förutom att arbeta tillsammans med Per-Uno hemmavid i Västerbottens museum under många år har jag haft förmånen att göra åtskilliga resor i hans sällskap, ofta utomlands. Här har jag smygtecknat honom försjunken i en bok på järnvägstationen i Holbæk under en Danmarksresa.

I internationella museikretsar har Per-Uno många vänner. Under sin mest aktiva tid var han regelbundet ute i världen som föreläsare

och inspiratör. Han kallades till expertuppdrag av bl.a. Unesco. Jag var hans medarbetare under några kurser och uppföljningsarbeten i Por-

16 tugal och Botswana. Överallt var han synbart efterlängtd och uppskattad. Hans breda museologiska insikter och stora praktiska erfarenheter av det publika och pedagogiska arbetet i ett regionmuseum delgav han sina kollegor på ett generöst och stimulerande sätt. Obehindrat kunde han växla mellan flera språk, om så krävdes, och anpassade alltid sina idéer och råd till den lokala kulturen och de ekonomiska villkor som gällde där.

Vårt stora gemensamma äventyr var de studieresor vi gjorde till ett antal museer i Europa och Amerika i början av 80-talet. De resulterade i en bok, "Utställningsspråk Om utställningar för upplevelse och kunskap", som också redogör för den just avslutade ombyggnaden av vårt museums fasta utställningar. Det var Per-Unos djärva och framsynta idéer som satte igång en genomgripande förvandling.

En kväll på en mörk, regnig gata i München, då vi efter en ansträngade museidag sökte en restaurang, kom en kvinna utrusande från den enda upplysta butiken – Rosenthal. "Är det inte

Ågren från Umeå"? Kvinnan visade sig vara en känd svensk glaskonstnär som just hade vernissage där. Hon hade gått i skola i Umeå på 60-talet och kände igen Per-Uno genom skyltfönster och mörker. Drog in honom, och mig på köpet, till det festklädda, champagnedrickande vernissagefolket. Där överröste hon Per-Uno, högt och ljudligt inför alla, med vittnesbörd om vilken betydelse museet och dess utställningar och arrangemang hade haft för hennes utveckling och yrkesinriktning. Och hur underbart och inspirerande det hade varit att lyssna till Per-Unos och hans dåvarande fru Katarinas visningar och introduktioner. "Museet var mitt universitet" hävdade hon till och med.

I vindtygsjacka och med den outhärliga läderväskan över axeln stod Per-Uno där mitt i glittret. Det vore fel att påstå att han solade sig i glansen; han har ingen fallenhet för det. Men han var inte helt oberörd.

Jag har för övrigt då och då utomlands hört Per-Uno kallas Per-Umeå.